

der dengang hed Formosa, og som senere fik betegnelsen Formosakina, og i lang tid fastholdt bl.a. USA, at Formosakina var legitim repræsentant for det samlede Kina. Det var altså den version af etkinapolitikken, der var dengang. Den gik ud på, at det i virkeligheden var Taiwan, der var Kina.

Så blev det lavet om, da Nixon kom til, Kissinger besøgte Kina osv. Så gik USA over til at mene, at nu måtte det så være Folkerepublikken, der var Kina. Det passede bedre i USA's sikkerhedspolitiske interesser på det tidspunkt, og så blev det det. Så blev Kina installeret i Folkerepublikkens regi i Sikkerhedsrådet med vetoret osv.

Alt det medførte jo så, at vi fik to totalitære regimer, nemlig et diktatur i Beijing og et diktatur i det, der hed Formosakina. Alt sammen en lang, blodig og sørgelig historie, men ud af det kom jo så, at de facto er situationen den, at der er to kinesiske stater.

Om de vil genforenes på et tidspunkt, bør de efter Enhedslistens opfattelse selv have lov til at beslutte. Det, vi under ingen omstændigheder fra Enhedslistens side vil acceptere, er, hvis en eventuel genforening kommer til at ske imod befolkningernes vilje. Det må ikke ske imod befolkningens vilje på Taiwan og naturligvis heller ikke imod befolkningens vilje i Fastlandskina.

Kl. 18.30

Vi ved jo dybest set ikke, hvad befolkningen i de to dele af det Kina, der var, måtte ønske, men jeg ville gætte på, at hvis man spurgte i dag, om de på Taiwan havde lyst til en genforening, havde de ikke lyst til det, også i betragtning af, at de erfaringer, vi har fra Hongkong, hvor man jo fik at vide, at der var én nation, men to systemer, jo har vist, at regeringen i Beijing i realiteten dikterer regeringen i Hongkong beslutningerne. Det er en lydig regering, som i alle henseender er politisk underlagt centralregeringen i Beijing. Derfor ville det umiddelbart overraske mig, hvis nogen havde lyst til at blive lagt ind under regeringen i Beijing.

Men det afgørende for Enhedslisten er under alle omstændigheder, at selvbestemmelsesretten for befolkningen skal respekteres. Derfor synes jeg, at de partier, der betragter etkinapolitikken som en endegyldig historisk doktrin, burde spørge sig selv, om det nu også er en klog politik, om det i virkeligheden ikke er en politik, der kan føre til den militære katastrofe, som hr. Jens Hald Madsen og andre tilhængere af etkinapolitikken bedyrede, at de ville gøre alt for at undgå.

Nu har vi jo indført et system, hvor USA og Danmark selv fortolker folkeretten, selv går i krig uden om FN og uden FN-mandat. Hvordan kan vi, når vi selv overtræder folkeretten så grelt, så være sikre på, at vi vil kunne overtale Folkerepublikken til også i fremtiden at overholde folkeretten og lade være med at gribe til militære løsninger?

Det kræver, at vi respekterer demokratiet, selvbestemmelsesretten og folkenes ret til selv at bestemme, og at der ikke må gribes til militære midler, og det gør man altså ikke ved at underlægge sig regeringen i Beijing og tro, at man permanent kan sikre freden i området ved bare at logre med halen for regeringen i Beijing. Det gør man ikke, må jeg sige til hr. Jens Hald Madsen. Jeg er desværre nødt til at sige, at så er man naiv, så er man rigtig meget naiv.

Derfor er det en skuffelse for mig, at der er kommet så lidt bevægelse, at Dansk Folkeparti gør, ligesom Socialdemokratiet gør, og de gør ligesom regeringen gør, og så sker der ikke ret meget. Det synes jeg er en trist udgang, hvis det virkelig skal være tilfældet, men nu kan Dansk Folkeparti jo nå at stemme for det forslag til vedtagelse, der foreligger. Men ellers vil det da være en trist omgang for Dansk Folkeparti at begynde med at rejse denne her sag og så slutte af med at gøre ligesom Socialdemokratiet, nemlig underlægge sig regeringen.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Først skal jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, at vi er enige om meget her, tror jeg, men vi er ikke enige om, at der er tale om en illegal krig i Irak, skal jeg bare lige pointere af hensyn til referatet.

Men vi kommer tilbage til Taiwan, og så vil jeg godt spørge hr. Keld Albrechtsen: Er det, som hr. Niels Helveg Petersen sagde tidligere under debatten – hvor hr. Niels Helveg Petersen tidligere som udenrigsminister ikke ville være med til at sikre, at Taiwans præsident kunne komme på privat besøg i Danmark, men nu går med til det og synes det er nok en god idé, at man gør det, og tilkendegiver, at det er en ny holdning, en ny politik for en dansk regering – egentlig ikke ensbetydende med, at man må sige, at vi er nået et godt stykke i retning af, at man fremover muligvis kan se en taiwanesisk præsident på privat besøg i Danmark?

Er det faktisk, at der nu bliver lavet en dobbeltbeskatningsaftale mellem Taiwan og Danmark, ikke også, som den tidligere udenrigsmini-